



**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliae Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, 1680

130. An Inquisitores pœnas pecuniarias imponere possint, sed non sibi applicari explicatur? Et observatur, quod Inquisitores Italiae ex speciali decreto Sacrae Congregationis Eminentissimorum Card. ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76372](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76372)

RESOL. CXXX.

An Inquisitores penas pecuniarias imponere possint, sed non sibi applicare explicatur?

Et observatur, quod Inquisitores Italiae ex speciali Decreto Sacrae Congregationis Eminentissimorum Card. Superiorum Inquisitorum non possunt huiusmodi penas pecuniarias condemnare, nisi consultata eadem Congregatione, in uno casu particulari, quae praecipere solet Inquisitoribus, quid postea dato casu, agere debeant de illis pecuniis.

Et notatur, quod ubi Inquisitores Italiae condemnationes pecuniarias faciunt, de his reddere rationem tenentur Supremo Romanae urbis Tribunali: Ex p. 10. tract. 8. Ref. 6.

S. 1. Nota tamen hic obiter etiam Dominos Inquisitores posse Reis imponere poenam pecuniariam, sed non sibi applicare, ut notant Doctores, quos citat, & sequitur Sousa in *aphor. Inquis. lib. 3. c. 28. num. 2.* & Farinacius de *heresi, quest. 193. §. 6. num. 120.* nam in hoc, pari passu procedunt cum Episcopis, ut observat Zanchinus de *hereticis, cap. 16. num. 3.* & ibi Camillus Campegius in *addit. litt. A.* In uno tamen invenio inter illos discrepare; nam Episcopi, ut visum est, non possunt, neque Ecclesiae, neque Sacristiae, neque Ministris poenas pecuniarias applicare; Inquisitores vero possunt illas pro necessitatibus Officij Inquisitionis impendere. Immo licet Carreus tract. de *hereticis, num. 79.* scripserit non alias esse poenas pecuniarias Sacro Inquisitionis Officio applicandas, quam si necessitas id fieri exigat; non tamen est putandum extremam necessitatem esse expectandam, sed quaecunque praefens vel etiam futura sufficit: nam opportunum est, & fidei Catholicae valde expedit, Inquisitionis Officium pecuniis abundare, ut quoties oportuerit, absque incommodo Cruce signatorum seu Familiarium haereticorum fiat inquisitio, captura, deductio, & punitio. Et ita docet Pegna in *direct. part. 3. comm. 152.* Burtatus *conf. 90. num. 18.* Farinacius ubi *supra*, & Salzedus in *Pract. crim. Ignatij Lopez cap. 142. litt. A.* ubi sic sit: Poenae vero applicandae sunt visibus piis, & sanctae Inquisitionis Officio, quia nulla causa magis pia, & favorabilis esse potest, quam causa Inquisitionis, cujus maximo, & singulari beneficio haereses extirpantur, & illa summa ratio est, quae pro Religione facit leg. *sunt personae ff. de Relig. & sumpt. funer.* Nec amplectenda est Ludou. Carreij opinio asseverantis, non alias poenas pecuniarias Sancto Officio applicandas esse, quam si necessitas urgeat, quia seclusa necessitate id fieri potest, quia utilissimum est (ne dicam necessarium) Sanctum Inquisitionis Officium pecuniis abundare, ut quoties oportuerit sine Familiarium, & Ministrorum incommodo fiat haereticorum Inquisitio, captura, & alia multa, quae fieri contingunt. Ita Salzedus. Sed haec vera sunt, & procedunt de iure: nam, ut observat Carena, tract. de *Officio S. Inquisit. p. 3. tit. 13. §. 8. num. 81.* nunc Inquisitores Italiae ex speciali decreto Sacrae Congregationis Eminentissimorum Dominorum Cardinalium Superiorum Inquisitorum non possunt huiusmodi poenis pecuniariis Reos damnare, nisi consultata eadem Sacra Congregatione in unoquoque casu particulari, quae praecipere solet Inquisitoribus quid postea agere debeant de illis pecuniis. Et idem Carena in *Adnotationib. ad Guidonem Falconium, q. 3. num. 7.* notat etiam, quod ubi Inquisitores Italiae condemnationes pecuniarias faciunt, de eis reddere rationem tenentur Supremo Romanae Urbis Tribunali. Sed nos in Inquisitione

Visu est per tot. tract. 4. tom. 9. lege ibi illum; sed ista res. ex illo hic est apposta ut in proprii suo loco.

Hispanica observamus id quod licitum est per Privilegia Apostolica, & per aliquas Chartas acordadas, ut vocant in nostro Sacro, & Supremo Consilio Inquisitionis Castellae.

RESOL. CXXXI.

An reum à fidei questoribus publice damnatum liceat ubique locorum manifestare?

Et notatur, quod hoc non est peccatum neque contra iustitiam, neque contra charitatem, neque contra misericordiam, seculsa prava intentione.

Et docetur omnia crimina cuiuslibet persone, si sua publica sive ex iudicis sententia, sive ex notorietate facti posse absque ulla peccato vulgari in quibuscumque locis. Ex parte 10. tractatu 12. & Mile. 2. Ref. 5.

S. 1. Negativè posset aliquis respondere & adducere Doctores, quos ego citavi in p. 3. tract. 5. resol. 17. asserentes, illicitum esse evulgare crimina publica in loco distantissimo, in quo potius notitia occulta remaneret. Quia licet ius amiserit quis ad bonam famam, & parum illam curaverit in isto loco, in quo crimen commisit: tamen non amisit illud in alio: imò, quamvis tam in isto, quam in alio ius amiserit ad bonam famam, adhuc non amisit possessionem illius: possidet enim bonam famam in alio loco sine injuria alicujus: ac proinde est iustus possessor, & sic saltem erit peccatum mortale illum alibi contra ius possessione sua privare. Itaque in casu nostro proximus fuit locus in re magni momenti, quod merito aegerime ferrem mihi fieri. Nec refert, quod ille ius ad famam non habuerit: quia sine cuiusquam injuria, & absque fraude eam possidebat, eaque adhuc diu fuisset fructus: ergo contra Charitatem est, illum spoliare bono nomine. Vnde Villabos in *summa, tom. 2. tract. 11. diff. 36. num. 13.* sic asserit: Quando uno est infamatus in unum locum per sententiam publicam, et qui in otro lugar (aunque sea apartado) declara a quel delito, è infamia, no pecca contra iusticia, y por el consiguiente no està obligado a restituirla. Dixe en la conclusión, que no pecca contra iusticia, porque como dize Soto, es peccado contra caridad, mayormente si estuviere emendado, y tuviese ya buen nombre, porque la buena fama es muy gran ayuda, para que los hombres vivan bien, que sin ella se desaniman: Ita ille. Imò plus addit Philippus Fabrus de *restit. in 4. sent. disp. 15. q. 3. disp. 53. n. 130. cum seqq.* nempe in tali caso, non solum adesse peccatum contra Charitatem, sed etiam contra iustitiam.

2^o Verum his non obstantibus, ego puto affirmativam sententiam tenendam esse & in tali casu non adesse peccatum, neque contra iustitiam, neque contra Charitatem. Et ratio est, quia nunquam satis laudatus Eminentissimus Dominus meus Cardinalis de Lugo, tom. 1. de *Iust. disp. 14. sect. 6. n. 72.* & alij rectè obliant, quod sententia publica executioni mandata, hoc ius videtur tribuere omnibus, ut possint eam obliant publicare. Nam Index ipse, qui sententiam promulget, licet non solum in eo loco, sed in quolibet alio publicare: potuisset enim eam ad maiorem, & faciliorem publicationem typis impressam jorem, & in locis publicis affigere, ac ad alia promulgare, & in locis publicis constaret: imò omnia loca transmittit, ut omnibus constaret: imò hoc videtur in eiusmodi sententiarum prolatione intendere, ut quantum fieri potest, publicetur, & ad hanc finem eligi solent dies, & loca, in quibus major, & solemnior hominum concursus esse solet, ut magis ac magis publicetur; hanc autem potestatem, quam ipse